

Bilag til f.t.l. vedr. udlændingeloven

1, skal efter lovforslagets § 51, stk. 2, behandles af et af justitsministeren oprettet flygtningesnævnet.

Efter lovforslagets § 22 kan A-flygtninge kun udvises på grund af hensynet til statens sikkerhed eller på grund af alvorlig kriminalitet. Anklagemyndigheden skal, forinden der nedlægges påstand om udvisning af en A-flygtning, indhente en udtalelse fra flygtningesnævnet, jfr. lovforslagets § 54. Flygtningesnævnet træffer endvidere afgørelse i klagesager vedrørende bortfald efter lovforslagets § 17 og inddragelse efter §§ 19 eller 20 af opholdstilladelser fra A-flygtninge.

Efter lovforslagets § 8 kan der gives opholdstilladelse til udlændinge, som ikke er omfattet af flygtningekonventionen, men som af lignende tungtvejende grunde som anført i denne ikke ønsker at vende tilbage til deres hjemland – de såkaldte B-flygtninge.

Lovforslagets bestemmelser om A- og B-flygtninge svarer til lovudkastet fra et flertal i udlændingelovsudvalget. Flertallet har som begrundelse for ikke at sidestille A- og B-flygtninge med hensyn til klagesagsbehandling i flygtningesnævnet anført, at der for A-flygtninges vedkommende findes veldefinerede og internationalt anerkendte retningslinjer, der angiver flygtningebegrebets indhold og den retsbeskyttelse, som disse flygtninge har krav på, mens afgrænsningen af personkredsen efter lovforslagets § 8 (B-flygtninge) er ganske vag. I skønnet over, om opholdstilladelse bør meddeles, indgår efter flertallets opfattelse ofte inden- og udenrigspolitiske hensyn af skiftende karakter, jfr. bilag 7 til betænkningen, der viser, at også praksis har været skiftende. Sådanne afgørelser egner sig efter flertallets opfattelse ikke til at undergives en domstolslignende behandling ved flygtningesnævnet, som vil være nødsaget til at følge en ret fast praksis. Det er efter flertallets opfattelse heller ikke ønskeligt, at den endelige afgørelse i sådanne sager ligger hos et organ, der er uafhængigt af justitsministeren, som over for folketinget er og bør være ansvarlig for udlændingepolitikken, jfr. betænkningen side 228–229.

Mindretallet finder, at der i henseende til retsbeskyttelse bør ske en tilnærmelse mellem

de to grupper af flygtninge. Man henviser bl.a. til, at det i en lang række sager kan være overordentlig vanskeligt at drage nogen særlig klar grænse mellem konventionsflygtninge og B-flygtninge, samt at der i henseende til integrationstilbuddet og integrationsforløbet her i landet ikke er nogen forskel mellem A- og B-flygtninge (betænkningens side 136).

Justitsministeriet finder det væsentligt at bevare adgangen til navnlig af humanitære grunde at give opholdstilladelse til udlændinge, som af lignende tungtvejende grunde som anført i flygtningekonventionen ikke ønsker at vende tilbage til deres hjemland, og man finder det vigtigt, at der ikke sker nogen fast afgrænsning af begrebet B-flygtninge.

Begrebet omfatter i dag meget forskelligartede persongrupper, hvilket der efter justitsministeriets opfattelse fortsat bør være mulighed for. Adgangen til at meddele disse persongrupper opholdstilladelse bør bero på et samlet skøn over alle de konkret foreliggende omstændigheder.

Det bør endvidere nævnes, at der heller ikke i de øvrige konventionslande er tillagt B-flygtninge eller de facto-flygtninge noget retskrav på opholdstilladelse, jfr. betænkningen side 310 ff.

På denne baggrund vil der efter justitsministeriets opfattelse være væsentlige betæneligheder forbundet med at lade flygtningesnævnet træffe afgørelse om B-flygtninge.

For så vidt angår spørgsmålet om udvisning af B-flygtninge finder justitsministeriet, at der også i denne relation må lægges vægt på, at der for denne persongruppe vil være meget forskelligartede begrundelser for ønsket om ikke at vende tilbage til hjemlandet.

Justitsministeriet finder derfor ikke, at der er tilstrækkeligt grundlag for at sidestille B-flygtninge med A-flygtninge med hensyn til udvisning.

Ved afgørelsen af, om der i den konkrete sag skal ske udvisning, vil der i medfør af lovforslagets § 25 være mulighed for at tage de forhold i betragtning, der er baggrunden for den pågældendes ønske om ikke at vende tilbage til hjemlandet.